

Quản trị viên PPS có được kinh nghiệm mở rộng tận mắt ở Uganda

Cô Jenny Withycombe nhớ lại cảm giác khi cô bay về Portland sau hai tuần ở Kampala, Uganda, nơi cô và chồng làm công việc tình nguyện với những người tị nạn cố gắng có được cuộc sống tốt hơn nhưng đối phó với những điều kiện mà ít người Mỹ từng trải qua.

Cô Withycombe, một quản trị viên chương trình giáo dục sức khỏe và thể chất trong Sở Học Chánh Portland cho biết, “Đó là trải nghiệm bổ ích nhất, nhưng cũng là một trải nghiệm vô cùng tàn khốc khi thấy sự nghèo đói cùng cực.”

Cô Withycombe đã làm việc với [Soccer Without Borders](#), một tổ chức toàn cầu kết nối thể thao và công việc công bằng xã hội. SWB có một trung tâm ở Kampala, thủ đô và thành phố lớn nhất của Uganda.

Cô Withycombe ban đầu biết về SWB trong thời gian giảng dạy tại Đại học Colorado và dự định thực hiện chuyến đi đến Uganda vào năm 2016, nhưng hoãn lại vì có việc làm với PPS. Vào tháng 1, cô có cơ hội để đi, và cùng chồng cô và khoảng 10 sinh viên đại học trên toàn quốc đã tham gia trung tâm SWB để tổ chức một lễ hội thiếu nhi tập trung vào bóng đá, được tổ chức trong kỳ nghỉ mùa đông hai tuần cho các học sinh ở Kampala

Bởi vì Uganda có chính sách mở cửa nhập cư, nó mang tới những người tị nạn từ nhiều quốc gia khác nhau, bao gồm Sudan, Rwanda và Burundi. Các người tị nạn nhận viện trợ khi họ sống trong các trại bên ngoài thành phố, nhưng nhiều người chọn từ bỏ viện trợ để đi đến Kampala, với hy vọng phát triển mạnh trong thành phố.

Ngôn ngữ chính thức của Uganda là tiếng Anh, và để được đến trường học, các trẻ em phải thể hiện trình độ tối thiểu ngôn ngữ và trả tiền để đi học (trường học không miễn phí). SWB giúp các học sinh học tiếng Anh và giúp các gia đình chuẩn bị cho chi phí giáo dục con cái họ qua các chương trình quanh năm nhằm giúp các người tị nạn chuẩn bị đi học trong một năm.

Lễ hội mà cô Withycombe và nhóm của cô đã giúp bao gồm nguyên ngày bóng đá và các hoạt động khác tập trung vào tiếng Anh để giúp các trẻ em nâng cao kiến thức ngôn ngữ. Cô Withycombe đã chơi bóng đá, nhưng là một lực sĩ tranh đua chèo thuyền ở đại học.

“Trình độ bóng đá mà bọn trẻ chơi khác nhau nhiều, vì vậy tôi thường ở cùng với những đứa trẻ không có kỹ năng bóng đá cao,” cô nói.

Trong thời gian ở đây, Cô Withycombe đã nhận được một khóa học cấp tốc về cuộc sống ở Kampala. Thành phố được xây dựng trên một loạt các ngọn đồi, và cô nhanh chóng biết được cấu trúc xã hội được phản ánh ở nơi ai đó sống - những người có tiền sống cao hơn.

“Khi bạn đi xuống, tất cả các thung lũng giữa các ngọn đồi là nơi các khu nhà ổ chuột,” cô nói. “Bạn có thể thật sự bước xuống tầng lớp xã hội.”

Cô Withycombe đi thăm khu ổ chuột nơi các người tị nạn sống. Các gia đình có những ngôi nhà chái được xây dựng xung quanh các khu vực chung nơi mọi người nấu ăn bằng than củi. Nước chảy không thể uống được, vì vậy mọi người phải đi bộ đường dài để đổ nước đầy vào các thùng lớn. Các động vật - dê, cừu, bò, heo, chó, mèo – đi lang thang khắp nơi, tất cả được đánh dấu theo một cách nhất định để xác định chúng thuộc về ai.

Các gia đình ăn những gì họ trồng, với gạo, đậu và bắp cải là món ăn chính.

“Nó thực sự có tác động mạnh,” Cô Withycombe nói về chuyến đi thăm. “Thật khó để làm mà không cảm thấy một chút tò mò. Bạn có thể nói với ai sẽ như thế nào khi sống trong một khu ổ chuột, nhưng nếu không đến đó để nhìn, ngửi, cảm nhận nó, có lẽ không có cách nào để mô tả nó.”

Hầu hết những người tị nạn đang chờ cơ hội di cư đến một quốc gia khác. Cô Withycombe nhớ lại đã gặp một huấn luyện viên SWB, người vừa nhận được tin rằng anh sẽ đến Hoa Kỳ. Anh ta đã ở Uganda được 10 năm, chờ đợi.

“Hầu hết họ sẽ sống một thời gian đáng kể như là người tị nạn ở Uganda,” Cô Withcomcombe nói.

Khi Cô Withycombe trở về Portland, một điều in sâu trong tâm trí của cô. Mặc dù có những hoàn cảnh thử thách ở Kampala, những đứa trẻ mà cô làm việc cùng dường như không bao giờ phản ánh điều đó.

“Tôi chưa bao giờ thấy một đứa trẻ không vui,” cô nói. “Và tôi nghĩ rằng khi chúng tôi đến từ một quốc gia phát triển và chúng tôi có thái độ như 'Ôi tội nghiệp cho họ, họ chắc phải cảm thấy rất buồn', nhưng tôi chưa bao giờ thấy một đứa trẻ nào nói 'Tôi chán,' không có một đứa trẻ nào không vui. Tôi chỉ nghĩ, ôi chao, chúng ta cần có khả năng nắm bắt tâm lý đó và thay đổi suy nghĩ của chúng ta và mang điều đó đi về với chúng ta.”